

og jeg har lagt Mærke til, at ogsaa andre ærede Medlemmer omtalte denne Paragraf i sympatiske Udtryk. Jeg kunde tænke mig i Stedet for at overlade det til Kommunalbestyrelserne at træffe en saadan Bestemmelse at fastsætte den i Loven. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister kunde tænke sig at gaa ind paa, at det i selve Loven fastsættes, at der i hvert Fald skal findes Siddepladser i de omhandlede Lokaler. Jeg har adskillige Gange været Vidne til, at unge Mennesker har staaet i saadanne Lokaler og spist deres Frokost og faaet den traditionelle Kaffe ovenpaa, ligeledes staaende. Det synes mig urimeligt, at Mennesker, der skal staa op fra Morgen til Aften, ikke en Gang, saa længe de spiser deres Mad, skal have Ret til at sidde ned. Naar den almindelige Opfattelse er, at man skal give dem Lejlighed til at sidde ned, naar der ikke er noget at bestille i Butikken, forekommer det mig, at man godt kunde lovfæste en saadan Bestemmelse og ikke gøre den afhængig af en kommunal Vedtægt.

Det ærede Medlem omtalte, at det, man her vil, var at øve et vist Formynderskab over en hel Del Mennesker, men, som jeg før sagde, har de to Parter jo for mange af Bestemmelsernes Vedkommende været enige, og det forekommer mig, at det er hensigtsmæssigt at lovfæste saadanne Bestemmelser. Jeg skal altsaa paa egne og mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget Støtte og ønske det en velvillig og hurtigt Behandling i det Haab, at der i Aar, da Lovforslaget er forelagt saa betids, maa komme noget ud deraf.

Stilling: Idet jeg i det hele og store kan slutte mig til de Betragtninger, der gjordes gældende af min ærede Sidemand, (Poul Rasmusen), den ærede Indleder, angaaende selve Lovforslaget, vil jeg gerne tilføje nogle Bemærkninger. Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) har jo Ret i, at denne Lov er fremkommet paa Foranledning af dem, der falder ind derunder. Den ene Gang efter den anden kommer der Krav frem paa dette Omraade, saa det er i og for sig rimeligt, at Rigsdagen har sluttet sig til Tanken og lovfæstet de Ønsker, som er kommet frem fra forskellige Institutioner, baade af Arbejdere og Arbejdsgivere. Til Undskyldning herfor skal jeg anføre, at Konkurrencen i Næringslivet er saa stærk, at den ene presser den anden frem med Hensyn til Udstyr, den Tid, der holdes aabent, Tilgift o. s. v., kort sagt paa alle Omraader. Derfor faar

vi saa mange Love, og jeg indrømmer, vi faar snart saa mange, at vi næsten ikke længere ved, hvad vi maa gøre, eller hvor vi maa være. Der lovgives paa alle mulige Omraader, og det Tidspunkt er maaske ikke fjærnt, da der ogsaa bliver lovgivet paa det Omraade, som det ærede Medlem omtalte, nemlig om, hvornaar Landboerne skal staa op, hvornaar de skal malke etc. Men foreløbig er det Bybeboerne, der maa undgælde. Da Loven i sin Tid blev vedtaget, blev dens faa Bestemmelser i og for sig hilst med Glæde, og jeg tror ogsaa, at de Bestemmelser om Hviletid, som den indeholdt, var gode for næsten alle de Fag, hvorom det drejede sig. Nu er den til Revision, og der er det uheldige ved Lovrevisioner, at Bestemmelserne derved altid bliver stærkt udvidet. Titelen er ganske vist endnu: „Forslag til Lov om Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere m. v.“; men dette „m. v.“ er blevet meget udvidet. Det er nu blevet en Sundhedslov, en Hvilelov, der er kort sagt givet Regler for det mest mulige indenfor denne Titel. Der staar i § 1: „Bestemmelserne i Lov Nr. 134 af 22. April 1904 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt Grundlovsdagen forbliver i Kraft, for saa vidt der herved er hjemlet strengere Regler end ifølge nærværende Lov. Det samme gælder med Hensyn til Lovgivningen om Lærlingevesenet og om Arbejde i Fabrikker m. v.“

Naar man nu tænker paa, at vi foruden den her omhandlede Lov ogsaa har disse Bestemmelser at skulle rette os efter, vil man forstaa, at den Frihed, som Næringslivets Udøvere faar, ikke er meget bevendt, og den burde ikke yderligere beklippes.

Min ærede Sidemand (Poul Rasmusen) omtalte det Forhold angaaende Barbererne, der nylig er kommet frem. Det gaar jo ganske vist kun ud over den skæggede Del af Menneskekønnet, men disse Mennesker ved ogsaa, hvor ubehageligt det er at sidde og vente paa en Barberstue Søndag Formiddag, og naar nu det halve Mandskab tages bort, er vi inde paa de ubehagelige Følger af denne Lov. Nu har vi haft Lærlingeloven i over 25 Aar, men det ses ikke, at den nuværende Generation af Barberer har taget synderlig Skade af at sæbe ind Søndag Formiddag; for Fremtiden skal imidlertid Lærlingen hvile, medens Mester skal klare det hele. Naar Barbererne, som allerede sidder haardt nok i det, fordi de trykkes haardt af Konkurrencen, nu pludselig faar et saadant Paalæg, nødsages